

kunde jo findes Kommuner, hvor Grundejerinteresserne øver en saa stor Indflydelse paa Kommunalbestyrelserne, at der intet Nævn bliver nedsat. Jeg kan i den Henseende nævne Frederiksberg, som den ærede første Taler ogsaa omtalte.

Der findes ved det fremsatte Lovforslag som Bilag 2 en Skrivelse fra Frederiksberg Kommunalbestyrelse, der er undertegnet med to Navne: Gad og Godsken. I denne Skrivelse bedes Regeringen og Rigsdagen om at skærpe Huslejeloven. Og det er i denne Retning rigtigt, hvad den ærede foregaaende Taler gjorde opmærksom paa, at hele Højre og naturligvis ogsaa Socialdemokratiet og Venstre paa Frederiksberg har samlet sig om det Krav, at den nuværende Huslejelov skal skærpes. Der kræves, at der skal sikres Lejerne, at de i mindst et Aar ikke skal kunne trues af Husejerne. De kræver, at i § 4 skal Lejesummen sættes op til 800 Kr., og de forlanger ogsaa § 5 ændret. Det frederiksbergske Nævn har støttet dette Andragende og motiveret Andragendet med, at den nuværende Lov ingen Beskyttelse yder Lejerne mod urimelige Forhøjelser. Ærede Medlemmer vil altsaa se, at der synes at være Enstemmighed: Højres Flertal gaar med Socialdemokraterne og med Venstre, Huslejenævnene paa Frederiksberg udtaler sig stærkt mod den gældende Lov. Alt synes at være i den bedste Gænge. Men saa kommer det Blad, det ærede Medlem nævnedes, Grundejernes Blad paa Frederiksberg, et Blad, der hedder „Frederiksberg Avis“, og angriber Højres Flertal derude med de Udtalelser, som det ærede Medlem nævnedes. Og hvad er der saa sket? Der er sket det, som det ærede Medlem vist ikke har været opmærksom paa, at nu har der fundet et fuldstændigt Omslag Sted paa Frederiksberg indenfor Højreflertallet. Den højtærede Indenrigsminister sendte denne Kommunalbestyrelse ligesom alle de andre Kommunalbestyrelser et Spørgsmaal om, hvorvidt de ønskede en Forlængelse af Huslejeloven, og dertil har saa dette Højreflertal stillet sig afvisende, de har nægtet at ville have Huslejeloven fortsat.

Det er en fuldstændig Kolbøtte, der er slaaet derude paa Frederiksberg, og den er slaaet, fordi man er blevet bange for Grundejerne derude. Derfor kunde jeg ønske, at Lovforslaget kom til at omfatte alle Kommuner, aldeles bortset fra, om der findes Nævn eller ej. Og jeg kunde endvidere ønske, at Lovforslaget

kom til at indeholde den Bestemmelse, at det bør forbydes alle Ejere at opsiges Lejere, som opfylder deres Kontrakter, at Loven altsaa skulde være af den Art, at ingen Kommune her i Landet skulde kunne unddrage sig Lovens Bestemmelser, og at ingen Ejere skulde kunne opsiges en Lejer, som opfylder Bestemmelserne i sin Kontrakt, uden at Nævnet havde godkendt det.

I § 1, 2det Stykke, staar der, at Nævnet skønner, om Opsigelse er berettiget eller ej. Jeg kunde ønske, at der i Stedet kom til at staa, at der, hvor der ikke er nedsat Nævn, kan baade Ejere og Lejere henvende sig til den lokale Øvrighed og faa det samme Resultat ud af deres Henvendelse, som om der havde været nedsat et Nævn. Jeg mener nemlig, at det er nødvendigt, at der kommer til at staa en saadan Bestemmelse. Jeg skal igen vende tilbage til Højreflertallet paa Frederiksberg. De motiverer deres nuværende Holdning dermed, at Huslejeloven skader Lejerne. Det er en fuldstændig urigtig og hasarderet Paastand, men det er den Maade, hvorpaa de motiverer deres Holdning. Men naar Højres Flertal paa Frederiksberg ser saaledes paa denne Sag, at Huslejeloven er til Skade for Lejerne — det er en Ordfører ved Navn Sørensen, der offentligt har fremsat denne Motivering —, vil Frederiksberg Kommunalbestyrelse med god Ret kunne ophæve de to Nævn, som findes derude, den vil med god Ret kunne sige: Vi ønsker ikke, at denne Lov skal praktiseres her paa Frederiksberg, vi ophæver de to Nævn. Det vil altsaa betyde, at Lejerne paa Frederiksberg kan komme til at staa i dette Forhold retsløse, at den Lov, som vi her omhyggeligt læyer til Beskyttelse for Lejerne, simpelthen suspenderes af de Kommunalbestyrelser, der kun tager Hensyn til Grundejernes Interesser og ikke bryder sig om Lejernes Interesser. Vi kan altsaa faa en Kommune liggende tæt ved København, hvor Loven ikke gælder, og Lejerne altsaa ikke er beskyttede. Jeg antager, at naar man ude paa Frederiksberg ikke generer sig for at slaa en Kolbøtte som den, der er blevet slaaet i disse sidste Dage, vil man derude heller ikke genere sig for fuldstændig at afskaffe de to Nævn. Jeg mener derfor, at Nævns Nedsættelse ikke behøver at være en Betingelse for, at Loven skal kunne virke, men at Lejerne ligesom naturligvis ogsaa Ejerne skal kunne henvende sig til Øvrigheden og faa deres Interesser varetaget.